

borgerne bør kunne have tillid til, at den, der giver sig ud for at være advokat, gennem sin uddannelse har erhvervet bestemte kvalifikationer og står under tilsyn med hensyn til efterlevelsen af de faglige og etiske regler, der gælder for erhvervet bl.a. med henblik på at sikre advokatens uafhængighed af uvedkommende interesser.

I forbindelse med gennemførelsen af etableringsdirektivet forbedres mulighederne for, at advokaterne kan udøve virksomhed inden for hele Fællesskabet. Det er Justitsministeriets opfattelse, at de samme hensyn, som ligger bag beskyttelsen af den danske advokattitel, gør sig gældende i forhold til brugen af de øvrige EU-landes autoriserede advokattitler.

Det er imidlertid Justitsministeriets vurdering, at bestemmelsen i retsplejelovens § 120 om uberettiget brug af advokattitlen efter sin affattelse alene kan antages at omfatte uberettiget brug af den danske advokattitel. Det foreslås derfor, at der skabes mulighed for i sammenhæng med gennemførelsen af etableringsdirektivet at fastsætte en bestemmelse, der i lighed med bestemmelsen i retsplejelovens § 120 foreskriver bødestraf for uberettiget anvendelse her i landet af de advokattitler, der i henhold til direktivet kan anvendes som hjemlandets advokattitel.

En sådan bestemmelse vil finde anvendelse, hvis en person udøver virksomhed her i landet uden at være registreret som advokat hos sit hjemlands kompetente myndighed. I sådanne tilfælde vil registrering her i landet heller ikke kunne ske, jf. direktivets artikel 3, stk. 2. Bestemmelsen vil endvidere kunne anvendes i tilfælde, hvor en EU-advokat - efter at være registreret her i landet - af sit hjemlands kompetente myndighed fratages retten til at udøve advokatvirksomhed. I sådanne tilfælde vil den pågældende efter direktivets artikel 7, stk. 5, automatisk miste retten til at udøve virksomhed her i landet under hjemlandets titel. Også i tilfælde, hvor en EU-advokats ret til at udøve virksomhed her i landet er ophørt i kraft af bestemmelserne i retsplejelovens kapitel 14 eller kapitel 15 b, vil bestemmelsen kunne anvendes, hvis den pågældende fortsat her i landet betegner sig med sit hjemlands advokattitel.

Tilfælde, hvor EU-advokater uberettiget gør brug af den danske advokattitel, vil derimod falde ind under den gældende bestemmelse i retsplejelovens § 120.

Justitsministeren foreslås bemyndiget til at fastsætte regler om brug af de advokattitler, der er omfattet af etableringsdirektivet. Bemyndigelsen omfatter ligeledes advokattitler i EØS-landene, ligesom bemyndigelsen vil kunne anvendes, hvis etableringsdirektivet senere måtte blive ændret, eller deltagerkredsen udvi-

det, eller der måtte blive tale om yderligere vedtagelser i Det Europæiske Fællesskab om udøvelse af advokatvirksomhed her i landet.

3.3. *Ændring af reglerne om klage til Advokatnævnet*

Advokatnævnet har i en henvendelse til Justitsministeriet oplyst, at nævnet i enighed har vedtaget at foreslå to ændringer i retsplejelovens regler om klage til Advokatnævnet. Nævnet har forelagt forslagene for Advokatrådet, der har tilsluttet sig forslagene.

3.3.1. *Forlængelse af fristen for adfærdsklager*

Advokatnævnet har foreslået, at fristen på 3 måneder i retsplejelovens § 147 b, stk. 2, for indbringelse af adfærdsklager til Advokatnævnet forlænges til 6 måneder.

Efter den gældende regel skal klager over, at en advokat eller et advokatselskab har tilsidesat pligter, der følger af retsplejeloven eller af forskrifter fastsat i medfør af retsplejeloven, indgives til Advokatnævnet inden 3 måneder efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klagen vedrører.

Advokatnævnet har anført, at klagefristen, som alle andre klagefrister, bør fastsættes efter en afvejning af parternes interesser. Klagerens interesse er at have en så lang frist som muligt, så han har tid til at finde frem til klagemuligheden og overveje sin situation uden risiko for at indgive klage for sent. Advokaten, derimod, ønsker en kort frist, så han undgår risikoen for, at han skal stå til regnskab for sin adfærd i så lang tid, at han har svært ved at genkalde sig begivenhederne og dermed svært ved at fremkomme med et rimeligt forsvar.

Det er Advokatnævnets opfattelse, at 3 måneder er for kort en frist for den klageberettigede til at skabe den fornødne klarhed over sagen og til at finde frem til klagemuligheden. Problemet illustreres ved, at 102 af 956 adfærdsklager indgivet til Advokatnævnet blev afvist som for sent indgivet i 1997. Samtidig finder Advokatnævnet, at det med rimelighed kan forlanges, at advokater kan genkalde sig og fremstille en begivenhed, der ligger inden for 6 måneder tilbage i tiden.

Advokatnævnet har yderligere henvist til klagefristerne ved klage til andre disciplinærnævne m.v. Klage til Disciplinærnævnet for Statsautoriserede Revisorer og Disciplinærnævnet for Registrerede Revisorer skal være indgivet senest 5 år efter, at den pligtstridige handling eller undladelse, som klagen vedrører, er ophørt. Der er ikke fastsat frister for indbringelse af klage til Forbrugerklagenævnet eller til Landinspektørnævnet. Advokatnævnet har endelig henvist til fristen på 6 måneder i straffelovens § 96, stk. 1, for privat på-